

Capítol 1

En què s'intenta presentar la protagonista a l'amable lector que no coneix els volums 1 i 2 d'aquesta història.

Margarethe Maria Sackmeier, a qui anomenen Gretchen, tenia disset anys, ulls grisos com els còdols d'un riu, cabell castany clar i un nasset diminut. Feia metre setanta. El seu cos estava tot ell molt ben format. A la Gretchen se la podia qualificar —objectivament parlant— de «molt atractiva» i —subjectivament parlant— així mateix es considerava ella.

El pare de la Gretchen era el gerent d'una fàbrica de pastes alimentàries i la seva feina estava ben remunerada. La mare de la Gretchen era treballadora social i la seva feina estava mal remunerada. El germà de la Gretchen, en Hänschen, era un nano

rondinaire de quinze anys, amb problemes de tota mena. La germana de la Gretchen, la Mädi, era una nena carregosa de nou anys, sense problemes.

La Gretchen vivia amb els seus pares i germans en una sòlida harmonia familiar recentment recuperada. Recuperada perquè, tres anys abans, aquesta harmonia s'havia trencat completament quan els pares de la Gretchen es van separar després de moltes baralles. La mare se n'havia anat a viure amb la Gretchen i la Mädi a casa de la seva amiga Marie-Luise. En Hänschen es va quedar amb el seu pare. Voluntàriament. I la Gretchen estava convençuda que el matrimoni dels seus pares s'havia desfet i que tot esforç per refer-lo era inútil.

—No hi ha res a fer —li havia explicat a la seva amiga Gabriele—. És millor oblidar-se'n. Senzillament, la mare ja no congenia amb el pare. Mai més no tornaran a entendre's. La mare ha canviat molt.

Realment, la mare de la Gretchen havia canviat molt. S'havia aprimat vint quilos i s'havia transformat en una dona esvelta i atractiva. Havia après una professió que li agradava i estava orgullosa de

no ser només «mestressa de casa». La seva mentalitat era completament diferent. Com se sol dir, s'havia emancipat. I d'una manera radical.

—En canvi el pare, per desgràcia, no s'ha emancipat —havia comentat la Gretchen a la seva amiga Gabriele—. El pare continua ancorat en el còmic paper d'home que va aprendre fa vint anys. I encara que ha provat de canviar, no ho ha aconseguit de cap manera.

En Hänschen havia tingut la culpa que els seus pares es tornessin a unir i provessin de viure en harmonia familiar. No era fàcil tenir cura d'en Hänschen, i al seu pare no se li donava gens bé, sobretot en l'aspecte psíquic. En Hänschen s'havia tornat cada cop més difícil, més enrevessat, més tancat en ell mateix, i també més gras. I la seva mare cada cop tenia més remordiments, ja que culpava la seva fugida de la llar familiar de l'estranya evolució del seu estimat fill. Va voler endur-se'l, però en Hänschen s'hi havia negat. Es considerava un petit mascle! Volia recuperar la seva «antiga marona». Amb la «nova» estava molt enfadat. En la seva opinió, la mare havia estat enganyada pel

dimoni, encarnat en la seva amiga Marie-Luise. I qui estava disposat a viure com a hoste a casa del dimoni?

Com que una bona mare no pot ser feliç si un dels seus fills s'ho passa malament, la mare de la Gretchen va decidir recompondre el seu matrimoni. Amb això, ella també s'assegurava certs avantatges, tal com va reconèixer a la seva filla gran. L'esposa d'un gerent ben pagat d'una fàbrica de pastes alimentàries tenia, sens dubte, una vida més folgada que no pas una dona separada amb ingressos escassos i una pensió també escassa.

La Gretchen no sabia fins a quin punt els seus pares havien reprès la seva vida conjugal. Era del parer que vivien junts com a germà i germana, exclusivament pel bé de la família. Però de vegades posava en dubte aquesta suposició. Alguns indicis la contradecien. En qualsevol cas, la Gretchen no es capficava gaire per la vida íntima dels seus pares, primer de tot perquè era discreta per naturalesa, i segona perquè ella tenia els seus propis maldecaps amorosos que cobrien amb escreix les seves necessitats de caire sexual.

Els problemes de la Grtechen eren causats per una circumstància que, d'altra banda, li era satisfactòria. La Gretchen era una peça molt cobejada. I dos nois en especial es disputaven, des de feia anys, els seus favors. L'un era en Hinzl, un nano agradable, tranquil de mena. L'altre era en Florian Kalb, un company de classe, no tan plàcid de mena, però més conforme a les exigències de la Gretchen. Era el noi més atractiu de la classe. Segons la seva amiga Gabriele, que tenia bon ull per a la bellesa masculina, era fins i tot el més atractiu de l'institut. A la Gretchen no li hauria importat gens ni mica tenir relacions sentimentals tant amb l'un com amb l'altre. Es considerava capacitada per a això. Però els nois no hi estaven d'acord. En Florian mostrava constantment les seves pretensions de possessió exclusiva, i en Hinzl exterioritzava constantment la seva por a perdre-la. Dit d'una forma més experta: tots dos eren terriblement gelosos.

La Gretchen havia de patir aquestes gelosies i havia arribat a l'amarga conclusió que un doble amor no produeix, necessàriament, un doble plaer.

Feia anys que provava d'aclarir els seus sentiments i decidir-se per un dels dos nanos. Impedia aquesta decisió la idea que tenia la Gretchen que, un cop presa, no li quedaria més remei que enllitar-se amb el noi escollit. I no tenia cap ganes de fer-ho. D'altra banda, es deia a ella mateixa, aquesta falta de ganes no era gaire normal a la seva edat. Resumint: la problemàtica amorosa s'havia convertit per a la Gretchen en un nus gordià que no aconseguia desfer. Els diversos consells que li donaven les persones que coneixien el seus problemes eren tan contradictoris que no li servien per a res.

A l'institut li anava bé, a la Gretchen. Ja no aprenia molt, però havia estat durant tants anys la millor de la classe que les seves errades actuals no cridaven l'atenció als professors. La seguien considerant una noia «amb talent» i «aplicada» i així ho feien constar en les notes. Si la Gretchen no responia satisfactòriament les preguntes dels professors, aquest ho atribuïen, segons les antigues conviccions, a un mal dia. Aquesta injusta benvolença per parts dels profes cap a ella disgustava només una mica els seus companys,

que no per això li tenien mania, cosa que demostrava com n'era d'estimada i respectada la Gretchen Sackmeier.

De la vida passada de la Gretchen cal recordar els anys en què havia estat molt grassa. Tots els membres de la família Sackmeier havien estat increïblement grassos. Tant, que el fill dels veïns, un tal Konni, els anomenava «els Sacs». Però la Gretchen, igual que la seva mare, havia perdut tot el greix que li sobrava i, a diferència de la mare, no havia hagut de patir gana. Els diversos membres de la família Sackmeier no estaven d'acord sobre quin era el secret motiu pel qual havia desaparegut la grassor de la Gretchen. La mare opinava que el greix acumulat durant els anys d'inactivitat a la infantesa de la Gretchen s'havia dissolt quan la nena va adoptar una forma de vida més activa i moguda. El pare pensava que la Gretchen s'havia contagiada de l'afany de la mare per estar prima. I, en secret, murmurava: «Probablement vomita d'amagat tot el que menja. Això sembla que està de moda entre les dones. Es pot llegir a qualsevol revista».

El seu germà Hänschen sospitava el mateix sobre la Gretchen, i portava molt malament el tema de l'aprimament. En Hänschen era d'aquesta opinió: «Quan tots estàvem grassos, érem una família feliç. Totes les nostres desgràcies van començar quan la mare es va aprimar». I, d'aquí, en Hänschen en feia una deducció: qui s'aprima és dolent, ja que pretén destruir la felicitat de la família. D'aquesta manera, en Hänschen veia una traïció a la família en l'esvelta figura de la seva germana, i això l'atemia. S'adonava que l'harmonia familiar s'havia refet només a mitges. Tenia por que es tornés a esquerdar, i li semblava que la grassor era un excel·lent llaç d'unió. Cada quilo que s'haguessin engreixat tant la Gretchen com la seva mare, hauria suposat un grau de seguretat per a en Hänschen. Però ni la Gretchen ni la seva mare li havien fet aquest petit favor. Cap de les dues no tenia ni idea que, per a en Hänschen, grassor i harmonia estaven estretament unides.

La Mädi no es preocupava gaire per la grassor o l'aprimament. El seu propi pes no era cap problema per a ella, tot i que oscil·lava constantment.

La Mädi canviava de mida com la lluna, sols que d'una manera no tant regular. La Mädi menjava una barbaritat, però, a més a més, tenia molts mals hàbits alimentaris. Tot d'una només volia pa amb mantega per esmorzar, per l'àpat del migdia, per dinar, per berenar, per sopar i entre hores; o de cop i volta li venien de gust cogombrets en vinagre, mandonguilles de patata per esmorzar o pa integral sense res. Les setmanes que la Mädi només endrapava cogombrets en vinagre o pa integral sense res, s'aprimava. En el període en què tocava les mandonguilles de patata o el pa amb mantega, s'engreixava.

L'àvia Zwettler, anomenada així perquè vivia al poble de Zwettl, considerava que la pèrdua de pes de la Gretchen era una malaltia greu. L'àvia Zwettler era immensament grassa i estava fermament convençuda que la seva grassor i la seva salut estaven tan unides com bessons siamesos que no poden viure l'un sense l'altre. Ni tan sols el fet que la seva néta estigués prima des de feia més de dos anys, i que en aquest període no hagués donat mostres de tenir cap malaltia, dissipava els temors

de l'àvia. Sovint comentava, sospirant lúgubrement: «Ja apareixerà. Per desgràcia. I aleshores us recordareu del que jo deia. Alguns *virussos* triguen gairebé deu anys en fer efecte. Quan això passi, espero que ja m'haureu enterrat». (Amb «virussos» l'àvia Zwettler es referia a «virus». Les paraules estrangeres no se li donaven gens bé.)

Nota: potser cal esmentar que la Gretchen tenia un parell de petits tics. Solia gratar-se la panxa sense que tingués picor. Sovint es posava un ble de cabells a la boca i el mossegava distreta. També li agradava estirar-se els dits fins que li petaven els ossos. I respirava pel nas com si estigués constipada i no dugués mocador, tot i que mai no estava constipada i sempre duia un mocador.